

© Editura Velvet Story
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135
jud. Ilfov, România

Difuzare/ distribuție carte
www.velvetstory.ro
e-mail: office@velvetstory.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CONSTANTIN, CRISTIAN RADU
Ziua când te-apucă noaptea / Cristian Radu Constantin.
- Mogoșoaia: Velvet Story, 2020
ISBN 978-606-94972-3-4

821.135.1

Tipar executat la Tipografia OPANIS
Tel.: 0727.83.844 ; 0743.901.318
www.tipografieopanis.ro

Copertă: Ciprian Tănăsescu
Editor: Simona Tănăsescu
Redactor: Vero Budea

Cristian Radu Constantin

Ziua când te-apucă noaptea

*Ediție îngrijită de
Ciprian Tănăsescu*

Editura
Velvet**VS**Story

Mogoșoaia, 2020

Ia ceasul!

Ia ceasul nostru ultim să-l repari...
Dar poate nu ți-l amintești deloc.
Poate-i un ceas de mână când dispari
și-i pune altul limbile la loc.
E timpul absentărilor, în care
ceva s-a prăbușit instantaneu.
Eu n-am veleități ceasornicare
și-o pierdere de vreme parcă-s eu.
A stat un ceas. A stat la ora șapte.
E ceasul ultim, nu poți să-l repari.
Se-aud regrete ticăind în noapte
și bate vântul iernii celei mari.

Cuprins

Telefonul scrie poezii..... 9

Fluturi în tunel

Femeia-toamnă.....	12
Nimic în jur.....	13
Cafeaua de la miezul nopții.....	15
Fluturi în tunel.....	18
Heartbreak Hotel.....	22
În ziua-n care m-ai ucis.....	30
Tristan.....	32
Soartă de împrumut.....	34
Vârtejuri.....	36
Abisalele spelunci.....	41
Capuccino.....	47
Numai cu buletinul.....	49
Femeia cu tablouri.....	52
Zărilor severe.....	53
Flapsuri.....	60
Ziua cuibului de cuc.....	62
Litoral.....	64
Ziua farului de noapte.....	66
Stent.....	68
Paișpe grade cu minus.....	71
Ora zero.....	72
Risipiți.....	77
Care trandafiri?.....	79

Țipari.....	82
Nerotică	84
Je ne regrette Rien	89
Dumneaei	90
Castele de nisip	91
Eonii timpului	93
Retardariu	95
Nebun-rămas	98
Sfârșitul.....	99
Cădea un sutien	100
Mangă	102
Ambiental	103
Aeroport.....	104
Noaptea safirului de piatră.....	106
La ora trei	108
Futu-ți bluza.....	110
Subterfugii.....	112
Ultima noapte	115
Viața-i un joc.....	116

Om fragmentat

Blues pentru suflete cu colți	118
Diseară	119
Seminție	121
Alexandru	122
Memento martini.....	123
Ave Maria Bloody	125
Ziua când te-apucă noaptea	127
Moartea telefonului	128
Începe vântul	130
Cristal.....	133
Cimitirul marin sorescu	136

Desfrunzar	137
Eliadele.....	140
Om fragmentat.....	141
Treacăt	143
Disoluție.....	146
Cine?	149
Berna	150
Frig în oase	151
Glacio	152
De vorbă cu prosopul.....	153
Eu sunt ce n-a fost încă Jimmy	154
Mihaela	157
Doradă și macrou.....	159
Tristeți de câine.....	160
Derogări.....	161
Te rog să nu.....	162
Duh ostil.....	163
În gară	164
Comoție.....	165
Nicador	166
Fără scăpare.....	167
Recurs.....	168
Eminescu.....	170
Străini.....	171
Nimic nu-i clar	172
Femeia din vis.....	173
Circumstanța de loc	174
Sărutul interzis!	175
Garaj	176
Grind	178
Asumpția	179
La revedere!	180
Rătăcit	182

Doi Cocoși	183
Gang	184
Deochi	185
Lido	187
Venea îngerul	188
Lunetism	189
Vineri când adie dracii	191

Conul de umbră

Minus infinit	194
O zi de miercuri sau de joi	197
Luciuri dalbe	200
Bulevarde	202
Vremea răcorii	203
Un dezastru	205
Martie	206
Ultimul sosit	207
Vinerea morților	209
Adio-i prețul	213
Sâmbătă	223
Slăvite demon, ochii tăi	226
Simptomica micime	231
Scurta vară	233
Loch ness cafă	239
Moroi	240
Somnul de veci	241
Prea târziu	242
Totul sau nimic	244
Voievod	245
Zile mai puține	246
Ce dacă-i miercuri?	248
Umbră scursă	250

Salon	252
Drumuri către nimic	254
La ora șapte și ceva	255
Și dacă toamna	256
Opiaceu	258
Aproape două	259
Remember	260
Con de umbră	262
Fantome	264

Cearcăne

Noapte bună!	266
Frigul	267
Aspacardin	269
Dormitoare	271
Vagonul șapte	272
Opt și ceva	274
I talk to the wind	275
Sub felinar, fumând	276
Le monde à l'envers	278
Fărăderosturile	279
Balada ofițerului stingher	281
Configurare	282
Flashuri	283
Om de pe stradă	284
Potăi	285
Zi de toamnă	286
Patru dimineața	287
Luni	289
Copacii sterpi	291
Marți și goi	292
Potopul	294

Cristian Radu Constantin

<i>Câtă negură</i>	<i>296</i>
<i>Cârciumă</i>	<i>297</i>
<i>Black Friday</i>	<i>298</i>
<i>Vagabond.....</i>	<i>299</i>
<i>Ia ceasul!.....</i>	<i>300</i>

Femeia-toamnă

Unei octombrii cum e ea,
să nu-i spui toamnă, ci mister,
invit-o seara la cafea
pe la spelunci de cartier,
iar dacă frunzele, de trunchi
le vezi cum se disipă-n vânt,
tu pune-i mâna pe genunchi
și nu rosti niciun cuvânt,
e toamna ta și dac-o scapi
și dacă se prăvale-n timp,
aievea n-o să mai încapi
în patul altui anotimp.
Octombrie mai are când
să poarte tonuri de smarald
și să te-mbrățișeze blând
ca să-și păstreze trupul cald.
E ca atunci când mai treci
prin vechile iubiri pustii...
Să nu le spui că-s toamne reci.
Să spui că-s niște veri târzii.

Nimic în jur

De ce-mi ia iarna tot ce am?
Eu sunt, printre nostalgici, un
truver de cârciumă, la geam.
Dă-mi o țigară, Moș Crăciun...
Un chelner spune că-i târziu,
pe-afară ninge de un ceas,
dar în paharul străveziu,
a mai rămas. A mai rămas.
Am zăbovit în loc să plec
și mintea mea spusese „hai”
și mă uitam pe geam cum trec
niște scânteii de la tramvai.
De ce... de ce... decembrie reci
treziră-n mine viscolind
un vis al somnului de veci
în care mă visez dormind?
Nu zice nimenea să plec,
iar în paharul fără glas,
ceva străluminat de bec
a mai rămas. A mai rămas.
Strigoii nopții mă-ntristau
și nu vedeam în jur niciun
motiv anume să mai stau.
Dă-mi o țigară, Moș Crăciun...

Dar ăștia s-au pornit pe strâns,
dansează mătura un pic,
iar un pahar în care-am plâns
nu-i bun acuma de nimic.
Era târziu, într-adevăr...
N-avem cuvinte cui să-i spun.
Ninsese și la mine-n păr.
La revedere, Moș Crăciun!

Cafeaua de la miezul nopții

Cafeaua de la miezul nopții să-i limpezească pe cei beți... Sunt victima unei adopții, m-au înfiat niște tristeți. Noiembrie, bătrâna doamnă, trezește amintiri, plângând. În nopțile târzii de toamnă, mă doare fiecare gând. Atunci când ancora dispare și demonii revin tăcuți, vom rătăci fără scăpare prin sala pașilor pierduți. Halucinând în vâlvătaia unui zenit, unui apus. La ora când începe ploaia, n-a mai rămas nimic de spus. Parcă te leagă mii de fire de mii de seri sau dimineți și vine câte-o amintire și te strivește de pereți. Prin ce decepții asasine se rupe omul în bucăți, însingurându-se pe sine și străbătând singurătăți? Niciunde nezărind iertare, nicicând putere negăsind să-și bage umbrele-n sertare și să se apere fugind. Un suflet este cimitirul bătut de ploaie și de vânt, de parcă noaptea și delirul ar fi făcut un legământ. Acolo unde nu-i durere, acolo nu e casa ta, acolo-i doar o încăpere în care n-ai ce căuta. Ai vrea să evadezi din ceață și să găsești niște cărări, dar trecerea din nou la viață se face prin exorcizări. O lacrimă nimic nu-nseamnă dac-o măsoari cu un șablon, e doar

un strop, așa, de toamnă, doar unul dintr-un milion, dar dacă ți se scurge-n gură ca un șuvoi, ca un sărut, e unitatea de măsură a paradisiului pierdut. Ești la un an de pași distanță de orice loc în care-ncapi. Și dacă trece vreo speranță, cu siguranță c-ai s-o scapi. Degeaba ceasul îți răspunde că-i vremea de despribegiri. La fiecare cinci secunde, ești rob acelei amăgiri că mintea bântuie și minte de parcă știe pe de rost a presăra prin simțăminte ceva ce poate nici n-a fost. Când gândurile toate țipă asemenea misticelor rugi, tu sperii că va veni o clipă în care vei putea să fugi, dar clipa, dacă vei pândi-o, va dispărea ca un strigoi și doar o briză de adio va mai străbate nervii goi. De te ntâlnești cu-a ta sosie, când vraja se va descuia, întreab-o doar dacă mai știe pe care stradă locuia. Există vreme regăsită? E doar un vis ce trece-ncet -precum o vodcă despletită- prin sufletul unui poet. Tristețile-s amfetamine și timpul le va releva. Dar vezi ce s-a trezit în tine, să n-aibă coarne sau ceva... Când toamna bate ceasul șapte, spre noi tărâmurii am pătruns. Cafelele de miez de noapte nu mai necesită răspuns, păienjenii se prăvălesc peste satanele din noi și zilele se duc la vale să-și cheme nopțile-napoi, redevenim încă necoptii copii cu creierele-n spirt, mușcând-o pe regina nopții de gâtul sticlelor din birt, adăugând uimirii

noastre, ca printr-un scrâșnet de tramvai, niște balene mai albastre ca diminețile de mai. Uitând de apele funebre care ne oglindeau din cești. Uitând că marile tenebre au buletin de București. Dar fierb în tine niște șoapte ce par subit a-ți arăta că-i ziua când se face noapte. Că bezna-i locuința ta. Și-n fumul aprig al țigării, se-ntoarce gândul anodin că nimeni pe peronul gării n-o să aștepte un străin. Țărâna strepezește dinții și frica năruie spinări. Luminile din noaptea minții se sting ca niște lumânări. În locurile-n care sânger, nimic nu va mai scânteia, degeaba mi te dă un înger când vine dracul să te ia.

Fluturi în tunel

Alb-argintiu, fără temei,
prin tine însuți ca-ntr-o gară,
trecură nimene femei,
să-ți ceară ultima țigară,
dar toate firele se rup,
e mai târziu decât oricând,
urlarea ta de către lup
a început înmormântând,
ai toată viața la oblânc,
iar verile ți s-au restrâns,
erorile ți-au scris adânc
pe față cearcăne și plâns.
Atâta toamnă ce-i la geam,
de toate ne va degreva,
nu va conta dacă plângeam,
aș bea o vodcă sau ceva.
Pe timpul arborilor goi,
destinu-ți halucinogen
te lasă șiroind în ploi
ca pe o stație de tren.
A mai rămas ceva de spus.
E tot ce nu pot să rostesc.
Răstoarnă paltini la apus
un tată pământiu, ceresc.

Aud cum pleacă niște inși
să mai câștige niște pâini.
La ora marilor învinși,
am sânge de poem pe mâini.
Să hotărâți ce luăm cu noi
când toate crengile se rup!
O grămăjoară de gunoi
care ne-a fost odată trup?
Sau printre pleoape fără soți
vom mai păstra câte puțin
și ne vom întâlni cu toți
într-un palat al lui Odin?
Diavolul ne-ar fi vecin
și ne va ține de Urât.
Dă-mi vodca de pe clavecin,
să-i torn amarului pe gât!
E marți dar pare-mi-se joi,
amurgul s-a pornit la drum,
ce Pușkin omorâm în noi
mă-ntreabă sticlele și cum.
Răspunsul e doar un pretext,
un epitaf, un evantai,
o malversație pe text,
un fel de-aiurea în tramvai,
și e-n zadar a-l afișa,
unde-i nimic, nimic nu e.
Și se mai simte... doar așa...
o vodcă lăcrimând în Je.
Când am chemat-o la bistrou,

regina sinelui dormea.
Eu sunt eseninel cel nou.
Fără de moarte-i moartea mea.
Mi-a mai rămas un dram de ani
și-un dor de ducă revanșard,
în care vin niște țărani
să-mi vândă fluturi peste gard.
În zare, ca dintr-un spital,
apar păgânii noștri zei,
din cupe lepădând în graal
enigme ca pe niște piei.
Parcă-i ceva și parcă nu-i.
Lumini și umbre trec în stol.
Din ceștile cu ochi căprui,
cafelele privesc în gol.
În noaptea ce dădea spre zi,
regina balului dormea,
dar plânse-n somn și se trezi
să pună străzi în calea mea.
Pe străzi pornirile-ți împarți,
halucinând prin București.
În lacrimile mele marți
e loc de douăzeci de pești.
Mi-e sufletul un strângător
al tentativelor de furt,
iar eu sunt doar un trecător
prin ploile pe termen scurt.
Acolo unde nu-i nici greață,
acolo unde vorbe nu-s,

în zona zero cu verdeață,
se-aud lopețile pe sus.
Aș vrea să plec unde m-am dus
la ora când eram nebun.
A mai rămas ceva de spus,
e tot ce nu pot să vă spun.

